

Eerste Lezing: Am 7, 12-15

In die tijd zei Amasja, de priester van Betel, tot Amos: 'Ziener, u moet maken dat u wegkomt! Verdwijnt naar Juda en verdien daar uw brood maar met profeteren! Hier in Betel mag u niet meer profeteren want dit heiligdom is van de koning en dit gebouw van het rijk.' Amos gaf Amasja ten antwoord: 'Ik ben geen profeet of lid van een profetengilde, ik ben veehoeder en vijgenkweker. Maar de Heer heeft mij achter mijn beesten weggehaald en het is de Heer die mij gezegd heeft: trek als profeet naar mijn volk Israël.'

Evangelie: Mc 6, 7-13

In die tijd riep Jezus de twaalf bij zich en begon hun twee aan twee uit te zenden. Hij gaf hun macht over de onreine geesten en verbood hun iets anders mee te nemen voor onderweg dan alleen een stok: geen voedsel, geen reiszak, geen kopergeld in hun gordel. 'Wel moogt ge sandalen dragen, maar trekt geen dubbele kleding aan.' Hij zei verder: 'Als ge ergens een huis binnengaat, blijft daar tot ge weer afreist. En is er een plaats waar men u niet ontvangt en niet naar u luistert, gaat daar dan weg en schudt het stof van uw voeten als een getuigenis tegen hen.' Zij vertrokken om te prediken dat men zich moest bekeren. Zij dreven veel duivels uit, zalfden veel zieken met olie en genazen hen.

TER OVERWEGING

Bij wie plaatsen we ons in dit zendingsverhaal?

Bij de leerlingen die gezonden worden of bij hen die hun boodschap aanhoren?

En rekenen we ons bij die laatsten,

zijn we dan mensen die in plaatsen wonen waar men de leerlingen niet ontvangt

of wonen we in een huis waar men én de leerlingen én hun boodschap aanneemt?

Of herkennen we ons in diegenen die ziek zijn of bezeten?

De leerlingen worden door Jezus gezonden om deel te nemen aan zijn zending.

Ze doen dat niet op eigen initiatief, maar zijn daartoe geroepen en gekozen.

Ze dienen net als Jezus een boodschap te brengen die zin geeft aan ons leven

en die het Rijk van God vestigt waar die boodschap aangenomen wordt,

waar dan een leven en een samenleven tot stand komt

getekend door diepe vrede en vreugde, de vruchten van liefde en rechtvaardigheid.

Noodzakelijk daarvoor is bekering:

het afstappen van een leven beheerst door angst en zelfzucht

en overstappen naar een leven geleid door een geest van liefde.

Bekering houdt een verandering in van gezindheid, van ingesteldheid, van mentaliteit.

Het is zich bekleden met de gezindheid van Christus,

zoals **Paulus** het zo mooi vraagt **aan de christenen van Filippi:**

Geeft niet toe aan partijzucht en ijdelheid,

maar acht in ootmoed de ander hoger dan uzelf.

Laat niemand zijn eigen belangen behartigen maar liever die van zijn naasten.

Die gezindheid moet onder u heersen welke ook Christus Jezus bezielde. - Filippenzen 2

Bekering kan een eenmalige moedige beslissing en keuze betekenen

om met een nieuwe ingesteldheid te leven

en daardoor een radicaal andere levenswijze aan te nemen.

Maar bekering is ook een dagelijkse keuze maken

voor die ingesteldheid en die levenswijze

in de wisselende omstandigheden van het leven

en in de vele ontmoetingen en situaties die onze dagen vullen.

En dat geldt ook voor de zgn. 'cultuurchristen',

sinds geboorte door afkomst en opvoeding en onderwijs behorend tot een of andere kerkgemeenschap, wiens geloof soms niet meer is dan afhankelijkheid aan waarden belijden en het in stand houden van vroomheid.

De verkondiging van Jezus en van de leerlingen is dus niet het overtuigend brengen van een geloofsovertuiging, noch het propageren van een bepaalde geloofscultuur. Het is in de eerste plaats een oproep tot bekering. Hun verkondiging is deze van Jezus en dient ook die te zijn.

In dit verband schrijft **Bonhoeffer**:

Niet wat de éne of de andere in de Kerk wil, is voor ons ten slotte belangrijk, maar wat Jezus wil: dat willen wij weten.

Zijn eigen woord willen wij horen als wij de verkondiging beluisteren. (...)

Wij denken trouwens dat een heel ander slag mensen het woord zouden aanhoren en dat ook heel andere mensen zich zouden afwenden, als het ooit zover zou komen dat Jezus zelf — en alléén Jezus — met Zijn woord onder ons zou zijn in de verkondiging (van de Kerk{eigen toevoeging}). Niet alleen de inhoud van de verkondiging dient overeen te stemmen met Jezus' woord, maar ook de wijze waarop er verkondigd wordt: met een op God vertrouwende zorgeloosheid, zonder uiterlijke praal of machtsvertoon, zonder intellectueel vertoon, zonder filosofische of psychologische trucs en zonder langdurige bekeringspogingen of druk.

In zijn eerste brief aan de Korintiërs noteert Paulus daarover:

En wat mijzelf betreft, broeders, toen ik u het getuigenis van God kwam verkondigen, deed ik dat niet met vertoon van welsprekendheid of geleerdheid.

Ik had mij voorgenomen u geen enkele wetenschap te brengen dan die van Jezus Christus en zijn kruis.

Bovendien voelde ik mij toen zwak, nerveus en angstig.

Het woord dat ik u verkondigde,

had niets te danken aan de overredingskracht van de 'wijsheid',

maar het getuigde van de kracht van de Geest. - 1 Korintiërs 2

Dat een verkondiger zich zwak, nerveus en angstig kan voelen, is begrijpelijk.

Want zoals Jezus kan ook de leerling rekenen op verwerping.

Ik herhaal wat ik eerder al stelde:

volgens mij is de verwerping van de Kerk niet alleen te wijten

aan de onzalige geschiedenis van de Kerk,

maar is ze ook een uiting van een niet aanvaarden van de boodschap.

Aan ieder van ons

- levend in een consumptiewereld waar de boodschap niet aanvaard wordt — mag dan ook de vraag gesteld worden

als we in concrete omstandigheden en situaties van ons leven

ons hart en onze geest steeds openen voor de oproep tot bekering

en dus steeds handelen en spreken vanuit liefde, barmhartigheid,

zorg en verantwoordelijkheid voor het leven en welzijn van mensen

en van de gehele schepping.

Anders gezegd: aanvaarden we dat ook wij iedere dag aan bekering toe zijn?